

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

2 sönd. i advent

"Guds rike är nära"

Mika 4:1-4

Rom 15:4-7

Luk 21:25-36

Ps: 421, 110, 425, 111

Förra söndagen kom konungen ridande till oss, Jesus red in i Jerusalem och folket hyllade honom som kung. Nu idag handlar det om konungens rike. Guds rike är nära är temat. Guds rike har kommit, det är redan ett faktum. Samtidigt väntar vi på något mer. Guds rike har ännu inte brutit in med hela sin fullhet.

Kyrkoåret börjar alltså med att vi blickar framåt. Så här andra söndagen i advent så återkommer temat från slutet av kyrkoåret. Även idag handlar det om en ankomst, Guds rikes ankomst. Är då detta något som vi kan se fram emot med förväntan, eller inte? När man läser dagens evangelium så råder det en viss dubbelhet. Det talas om att hedningarna ska gripas av ångest och rädlöshet. Och samtidigt så uppmanas lärjungarna att: ”lyfta på era huvuden, ty er befrielse närmar sig”.

Skräck och ångest men samtidigt förväntan och glädje. Hur ska man se på Jesu återkomst? Ska vi vara glada eller rädda? I olika perioder så hade det varierat, ibland har människors ångest vägt över, ibland den glada förväntan. Särskilt kring millennieskiftet så brukar det uppstå mycket förväntan, och även bävan inför framtiden.

Dick Harrisson har i sin historieblogg skrivit om hur det var inför det första millennieskiftet. Det har ibland funnits en tro att människor har levt i skräck när årtalet närmade sig 1000. Men det finns inga belägg för att det förekom någon utbredd rädsla bland människor då.

Visserligen fanns det ganska höga förväntningar på att Guds rike skulle komma med det magiska årtalet. Men det var inte skräckvisionerna som dominerade utan förhoppningar på ett kommande fridsrike. Just kring decennierna runt år 1000 så framträdde kyrkan som en stor fredsrörelse. Kyrkan stiftade Gudsfreder då den krigiska adeln skulle hålla sig lugn. Det låter som om medeltidens kyrka tog till sig det som Jesus säger i dagens evangelium: ”När allt detta börjar, räta på er och lyft era huvuden, ty er befrielse närmar sig.”

Vad är det som gör att en och samma händelse kan för den ene te som skräck och för den andre som befrielse? Det är ju trots allt samma sak som alla är med om.

När man frågar människor vars framtid är hotad på ett eller annat sätt, vad som är jobbigt, så får man ofta svaret att ovissheten är värst. För de Saab-anställda, till exempel, så hade det säkert varit bättre att de fått ett tydligt och klart besked att Saab ska läggas ner så nu gäller det att se sig om efter ett annat jobb. Den här ovissheten att gå månad efter månad och inte veta hur det blir eller om man får någon lön måste vara värre.

Det är alltid det oförutsägbara, det som man inte har koll på som skrämmer mest, mer än själva katastrofen. Talesättet: man vet vad man har men inte vad man får, innebär att man hellre håller fast vid något dåligt än tar risker för något mycket bättre. Men om vi är

förberedda, om vi vet vad som väntar och vet vad vi har att ta oss igenom så känner vi betydligt mindre rädsla och ångest även om svårigheten finns kvar.

Det är därför som Jesus uppmanar oss: ”Håll er vakna!” Var uppmärksamma! Se till att ni inte överraskas! Genom att leva medvetna så behöver vi inte vara rädda för framtiden. Jesus nämner två saker som hindra oss att leva ett medvetet och uppmärksamt liv: ”Låt inte era sinnen fördunklas av omåttlighet och dryckenskap och livets bekymmer”. Att leva omåttligt och i dryckenskap, ja, det man gör då är att man flyr från livets realitet genom att leva som om ingen morgondag fanns. Vi kan se det i ett vidare perspektiv än bara matorgier och fylleri. Saken handlar om att man inte står ut med att ha tråkigt, vilket jag tycker är kännetecknande för många idag. Varje timme, varje minut ska fyllas med underhållning. Tiden får inte stå stilla, risken finns ju då att livets allvar kommer ifatt och man börjar grubblad över döden och vad som händer sedan. Botemedlet mot detta är att dra i handbromsen, att söka tystnad, stillhet och eftertanke. Det är en gammal kristen tradition att åka regelbundet på retreat för att få tid till bön och meditation.

Men Jesus nämnde också livets bekymmer som kan fördunkla våra sinnen. Om man i det förra exemplet, tog för lätt på livet, så kanske man här tar för allvarligt på livet. Det är liksom den motsatta ståndpunkten: man klarar inte att slappna av utan blir så upptagen med att lösa alla problem och eventualiteter som kan inträffa att man glömmer att leva. Men livet får inte handla om en oändlig checklista som ska prickas av efter hand. Botemedlet mot det är att öva sig att leva i tillit. Jesus säger i bergspredikan: ”Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er: inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem.”

Vi är olika som människor och vilket dike vi riskerar att hamna i varierar. Men till oss alla är uppmaningen. ”Håll er vakna!” Det betyder inte att vi ska leva i en kamp mot trötthet, att inte unna sig vila. Men det betyder att vi ska leva medvetna och regelbundet reflektera över våra liv, att inte bara leva på utan att tänka efter. Att vara vaken betyder att man är klarsynt och att man lär sig att skilja det som är viktigt från det som är mindre viktigt.

Vi väntar på Guds rike, väntar på att det ska bryta in med kraft och bli synligt omkring oss. Att vara kristen handlar alltså mycket om att vänta, men det är ingen väntan i ångest och fruktan, även om himlens makter ska skakas. Mitt i en orolig värld så är budskapet: vi behöver inte vara rädda! Det vi väntar på är nämligen mycket bättre än det vi har nu. Vi vet kanske vad vi har, men vi vet också vad vi får: det har vi Jesus ord och löften om. Det är inte sant att din bästa tid är nu. Nej, din bästa tid har du framför dig, hur länge du än levat så väntar du fortfarande på den bästa tiden av ditt liv.

Herre, hjälp oss att hålla oss vakna så att vi ser fram emot ditt rikes återkomst med frimodighet och glädje. Amen.